Ч. 64. Львів, субота, дня 19. марця (І. цьвітня) 1905. Річник IX.

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею

на цілий рік . . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . . 8 рублїв або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановых псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Памятаймо про заслужених покійників!

Всї осьвічені народи віддають честь і признанє своїм заслуженим людям не лише за житя, але й по смерти дбають про те, щоби імя їх переходило з роду в рід тай щоб і тлїнні їх останки найшли почесне приміщенє. Україньско-руский нарід зложив також докази такої почести для своїх ґенїїв і заслужених людий, досить згадати про перевіз тїла Шевченка з Петербурга і похорони на Шевченковій горі коло Канева над Днїпром, про перевіз тлїнних останків Маркіяна Шашкевича з Новосїлок лїских і похорони на личаківскім кладовищи, де поховано опісля і Маркіянову вдову.

Але як раз згадка про М. Шашкевича приневолює нас пригадати нашим родимцям, що син Маркіянів і поет, Володимир Шашкевич, спочиває на личаківскім кладовищі в забутій і занедбаній могилї і що наближає ся час, коли її після єствуючих приписів перекопають. Годилоб ся отже з весною відшукати сю могилу і подумати про переносини Володимира Шашкевича до гробовця, в котрім спочивають єго родичі. Наша богословска молодїж зложила тим гарний доказ пієтизму для віщого Маркіяна, що дбає про відповідне удержанє тимчасового намогильного нагробника, що стояв до недавна в занедбаню. До неї отже звертаю ся, щоби подбала і про переносини Володимира Шашкевича до спільної могили, поки ще пора, поки буде Русь могла спомогти ся на відповідний памятник для свого першого просьвітителя.

А при сїй нагоді насуває ся друга гадка. Многозаслужений наш письменник, поет і маляр, Корнило Устиянович, що так передчасно зійшов із сего сьвіта, спочиває в сїльскім закутку в дрогобицкім повітї, також в тимчасовій могилї, котра переходом може також попасти в забутє і занедбанє. Писаним і живим словом, своєю огненною вимовою будив він нашу суспільність до народної сьвідомости, украсив він чимало наших церков і сьвітлиці неодного Русина, булоб отже соромом для руского народу, якби єго тлїнні останки мали остати в забутій і занедбаній могилї. Якнебуть він трудив ся по цїлім краю, всеж таки велика частина єго працї і дїяльности вяже ся тїсно з осередком нашого народного житя, із Львовом. Тут отже повинні і спочивати єго тлїнні останки, посеред тих численних народних трудовників, яких могилами вже так густо засїяне личаківске кладовище. Годилоб ся отже подумати і про переносини Корнила Устияновича до Львова. А можна би придбати на ту цїль потрібні засоби таким способом, котрий приніс би і великий моральний і поучний успіх нашій суспільности. Іменно належалоб устроїти у Львові виставу єго малярских творів, бодай важнїйших і цїннїйших, а на сю виставу певно схотїлиб надіслати образи Устияновича і инші наші люди, рускі народні товариства або й деякі церкви. Був би се заразом перегляд єго творчої дїяльности був би то оден епізод до історії розвитку, живописи на Руси, а неперечно крім морального і поучного висліду принесла би така вистава також і певний дохід материяльний, що можнаб обернути на згадану в горі цїль. Почин до такої вистави припадав би »Товариству для розвитку рускої штуки« в порозуміню з иншими рускими товариствами й інститутами. Піддаю сї гадки сьвітлій розвазї нашої суспільности в тій надії, що зуміє належно оцїнити заслуги згаданих наших і заслужених покійників і сповнить обовязок свій так, як се дїє у инших осьвічених народів.

Олександер Барвіньский.

Шевченкове сьвято у Львові.

Дорічне народне сьвято в роковини смерти нашого віщого ґенїя Тараса, яке широким відгомоном лунає по цїлім нашім краю так само, як і звенить в Буковинї та відгукує ся і на поневоленій Українї — се велике сьвято нашого национального відродженя обходив вчера Львів величавим концертом.

Сей концерт відзначив ся тим перед давнїйшими подібними концертами, що складав сьвідоцтво дїйсної працї і розвою на поли музики нашої суспільности. Коли давнїйше якась одна-дві новини на наших концертах становили вже сензацию, то вчерашний концерт був хиба в цїлости сензациєю. Бо від початку до кінця музична часть програми виводила самі новости наших наймолодших, молодих і старших композиторів. Зазначуємо се тілько, полишаючи оцїнку сих інтересних вокально-музичних продукций нашому фаховому справоздавцеви.

Загальний вид великої салї львівскої »Фільгармонії« представляв ся дуже величаво. З виїмком кількох задних рядів в партері, цїла саля, всї льожі і ґалєриї битком заняті публикою. Богато осіб і родин приїхало з провінциї на се спільне сьвято підєму нашого духа, оживленя наших надій, обчисленя наших сил. Коло естра-

---

12

ЯРОШЕНКО.

Історична повість ОСИПА МАКОВЕЯ

(нагороджена „Михайловою премією“ 1905 р.)

(Дальше).

— Гоп! гоп! — роздало ся далеко в лїсї у другім відділї.

— Гоп! гоп! відповів Моркотун і завернув ся у ту сторону, звідки почув голос.

Корчі і ломаче тріщало під ногами козаків, що сходили ся знову до купи. Турки йшли за ними: небавом і з боків стали проводжати козаків, козаки попали ся в матню; се вже кождий знав. Тілько ніч спиняла ще обі сторони від боротьби.

Така погоня тягла ся аж до раня; вкінци на якійсь полянї в лїсї козаки стали, смертельно втомлені. »Годї! — немов само вирвало ся з уст кождого, — отут боронїм ся!« І без приказу стали копати знову окопи шаблями та розставляти ся кругом. Турки так само станули довкола і чекали тілько дня.

Ще добре і не зоріло, як знову почала ся боротьба, скажена боротьба за житє. Турки хмарою кинули ся на сю малу громаду козаків; з кількадесять ішло на одного. Козаки боронили ся так завзято, що до полудня не вступали ся з місця; все ще мусїли Турки добивати то тут то там малий гурток козаків. Лишило ся ще в живих тілько трицять; їх приказав баша не вбивати, лише живцем імити і повести султанови в дарунку.

Микула обганяв ся саме своєю довбенькою на всї боки від Турків, коли нараз почув, як затягнув ся тїсно мотуз на його шиї і він повалив ся без памяти на землю. Се якийсь Турок зловив єго на аркан, як дикого коня. По хвилинї йому полекшало, його підняли, він опамятав ся, але тут і побачив, що руки у нього були звязані і довкола нього стояло кілька Турків. Нї рушницї нї шаблї нї довбеньки вже в нього не було. Він стояв мов без думки і тут дивив ся, як Турки обтинали порубаним козакам голови, вязали їх за чуби і перекидали собі на плеча. Ось там у того Турка чи не голова се Моркотуна? Трицять повязаних козаків зігнали Турки до купи і зачали ся вертати над Прут до своїх. Микула йшов як на заріз; уже знав, що його жде: або смерть, або неволя ще гірша від смерти. Коли разом з другими перейшов Прут і весь мокрий вийшов на берег, кинуло його в лихорадку. Пригнали їх на горб перед намет султана Османа II. Тут посипали ся із турецьких плїч на землю козацькі голови — більше сотнї — а очаківський бейлербей Усейн-баша повідомляв великого везира, що вкінци по трох днях удало ся побити проклятих дяврів і що се його заслуга.

Уся знатна турецька старшина стала цїкаво оглядати нещасних бранцїв-недобитків. Із свого пишного намета вийшов і сам султан. Був се молодий ще, вісїмнацятьлїтний хлопець. Він не говорив богато, тілько казав зараз пятьох козаків привязати до дерев недалеко намету. Коли їх привязано, султан стрілив до двох з лука і поцїлив одного в око, другого просто в серце, так що сей відразу голову схилив на груди; до трох инших стрілив із рушницї і поранив їх тяжко. Потім казав знову привести пятьох козаків і відрубати їм голови. Дальшим пятьом казав повідтинати носи, уха і руки, а потім до решти замучити. Забрали знову пятьох.

— Боже! Боже! прийми душу мою! — шепотїв Микула. — Тепер на мене черга.

Тамтих пятьох живцем порубали на штуки. Потім на хвилину мучителї спамятали ся і якийсь турецький старшина приступив до решти нещасних та відозвав ся по волоськи.

— Хто з вас знає по волоськи?

— Я — відповів Микула.

— Ходи сюда!

Микулу пустили яничари наперед.

— А по козацьки знаєш?

— Знаю.

Відтак вибрав сей старшина ще одного молодого козака і промовив до Микули по волоськи:

— Сей козак лишить ся в нас за поруку, а ти йди шукати козаків над Днїстром і коли

ди товпив ся густий круг молодїжи, беручої участь в продукциях, членів та членицъ »Бояна«, а по другій сторові ґімназияльний хор учеників, числячий, як звісно понад 100 голов, який одержав почесне місце зараз при концертовій естрадї.

Коли цїла тота маса людий, яку можна числити на 1000 осіб, зложила руки до оплеску, то саля немов яка надморска пристань від филь розбурханого моря клекотїла та гомонїла стотисячним лопотом. А нагоди до оплесків, до правдивих овацій було чимало і публика не жалувала тих ознак свого вдоволеня, хотяй виконавцї з огляду на поважний настрій сьвята не віддячували ся публицї жадними позапроґрамовими наддатками.

До сего загального настрою поваги і сердечности причинила ся вельми інавґурацийна промова п. д-ра Костя Левицкого в майстерскій формі звязлости і ядренности та при знаменитім виголошеню. Бесїдник вказав на те, як Тарасові ідеї, єго завіти і кличі розбудили житє і працю в Галичинї на национальнім поли. Звідси перенїс ся сей рух до Буковини і тут в короткім часї викликав правдиве воскресенє народних сил до як найкрасших успіхів Тепер черга на Україну. Рух там вже почав ся, а по манджурских трупах та по петербурских бомбах можна там надїяти ся близького сходу »сонця правди і волї«, у якім розвине ся цїла краса і сила нашої українськоі Вітчини.

Сї ясні, хоть короткі слова д-ра Костя Левицкого, виголошені з жаром щирої віри і пересьвідченя, полишили незатерте вражінє на настрою цїлого концерту — незатерте навіть епізодом, зготовленим академіками-социялїстами. Сей епізод проявив ся в тім, що речник »Академічної Громади« в нечесний спосіб иншу промову предложив комітетови, а иншу відчитав на вечерку. Поминувши сю обставину, що сам еляборат не був навіть власною працею прелеґента, а одного з львівских »анархістів« і що відчитаний був прямо неможливо, то вже єго менторский, натручуючий ся тон і нашпікована социялїстичними та антикатолицкими фразами тенденция, викликали прямо противне вражінє у публики, чим наміряли ініциятори сеї »шопки«. Сам факт хитрого підсуненя иншої промови сьвідчить найлїпше про уровінь морали тих »реформаторів суспільного порядку«, а може довести тілько до того, що на будуче молодїж, яка нехтуючи Тарасові ідеї, отверто стає в ряди социялїзму, стратить право промовляти на сьвятї, посьвяченім єго памяти. Та хотяй сам факт сеї невдалої демонстрациї заслугує на публичне напятнованє, то, як сказано, він становив тілько переминаючий дисонанс у тім величнім сьвятї нашої народної єдности, нашої громадної сили, наших спільних змагань по мисли Шевченкового заповіту:

Обнїмітеж, брати мої,
Й найменшого брата,
Нехай Мати усміхнеть ся —
Заплакана Мати!...

Продовженє права пропінациї.

Против продовженя права пропінациї в Галичинї, за яким розвинули акцию інтересовані в сїм круги галицкої шляхти, виступили самі шинкарі на своїм першім загальнім вічу, яке відбуло ся передвчера у Львові в великій ратушевій салї. З послів взяли участь в сих зборах пп. Томашевский і Станїньский, а також представники львівскої і краківскої торговельної палати та шинкарских конґреґаций. По довшій дискусиї, в якій виказувано, що продовженє права пропінациї поза 1910 р. було би тілько в інтересї одної кляси, а на некористь краю, який міг би мати з тогож жерела о кілька мілїонів більше приходу, ухвалено ось яку резолюцию:

„Віче шинкарів і шинкуючих купцїв енерґічно протестує против наміру продовженя зненавидженого населенєм пропінацийного монополю поза 1910-ий рік; — віче заявляє, що продовженє того пропінацийного ювілея рівналось би безглядному подоптаню жизнених інтересів, цїлого стану шинкарів, фабрикантів горівок, броварів краєвих і т. д.; — віче звертає ся до найвисшої власти автономічної з рішучим жаданєм, щоби санкционований закон пропінацийний в в 1899 р. додержала, а дальше, щоби право пропінациї застановлено в 1910 роцї; — віче звертає ся до правительства з рішучим жаданєм, щоби оперло ся неузасадненим забагам горстки монопольників пропінацийних і в справі пропінацийного монополю мало передовсїм на оцї інтереси консумуючого населеня і численного та трудолюбного стану шинкарского й купцїв; — віче апелює до населеня цїлого краю, без огляду на суспільні верстви, сторонництва полїтичні й віро ісповідні, щоби через збори, петициї і т. п. заманїфестовано публично при кождій нагодї, що інтерес краю і широких верств населеня домагають ся скасованя пропінацийного привілея в імя справедливости і материяльного добробиту краю.“

Потім віче приняло до відомости заяву Ґубриновича в імени торговельно-промислової палати, що ся палата застановить ся над справами порушеними на сїм вічу і мабуть скличе анкету, а дальше — віче ухвалило резолюцию п. Айзнера, жадаючу від видїлу краєвого скликаня анкети з інтересованих кругів а специяльно шинкарів. Вкінци віче ухвалило оснувати краєвий союз шинкарский з осїдком у Львові.

Японьско-росийска війна.

Комбінациї.

Ми вступили знов в час поголосок і сплетень на тему війни. Безчисленні телеґрами одна наздогін другій приносить нову вістку, а кожда вістка — се або противеньство попередної, або нова непотверджена сензация. Одно при тім всїм впадає в очи: що анґлїйскі телеґрами завзято роблять »Stimmung« за заключенєм мира, а сї змаганя не стрінули ся до тепер з жадним протестом з японьскої сторони; натомість відомо, що рішаючі круги Росиї, іменно сам цар і великі князї рішучо намірені вести дальше війну. Не можна припустити, щоби се був якийсь дитинячий упір зі сторони тих кругів в дальшім безвихіднім веденю війни і проливі крови, але бути може, що на підставі реляций з боєвища справа відступленя від Мукдену, якнебудь була доскульним погромом, не викликала єще зовсїм безнадїйної ситуациї. Після описів завзятости і розпучливої хоробрости росийского вояка, можна припускати, що японьскі страти в людях також величезні і як завсїгди до тепер, так і тут Японцї будуть потребувати довшого часу, щоби зібрати сили до дальшого і то далекого маршу на північ. Тож і поголоски про японьске переслїдуванє росийскої армії вже в околицї Кіріпу і Чанчуну, про випередженє росийскої армії японьскими кінними віддїлами показують ся пересадженими; могли се бути що найбільше поодинокі ватаги Хунхузів. Японцї систематично і без ризика зроблять своє і єще вчас стануть під Харбіном. відбудувавши зелїзницю Мукден—Тієлїн—Чанчун і поповнивши недостатки в своїх рядах новим вояком з доповняючих резерв.— Так само передвчасною показала ся вістка про зведену морску битву на індийскім океанї між обома фльотами, при якій мали потонути два найбільші росийскі кружляки. Новійші телеґрами поясняють, що фльота Рождественьского справдї покинула береги Мадаґаскару, але поплила на північ, на зустріч третій ескадрі, яка, як відомо, вже більше як тиждень тому переплинула суецкий канал. Сеж і правдоподобнїйше задля простої льоґіки, що Рождественьскому важнїйше є злучити перше свої сили, чим шукати було ворога, щоби тимчасом трета ескадра блукала ся по широкім океанї. В анґлїйских маринарских кругах висказують ся, що ескадра Рождественьского є сама собою могутнїйша від ескадри Тоґа, а в злуцї з третою ескадрою буде мати знатну перевагу. Та що иншого є воєнне щастє. Росийска воєнна сила так часто заводила в теперішній війнї, що Росияни мусїли би виграти кілька битв, заким би сьвіт повірив, що они справдї виграли.

Бюрократия і автократия.

Як примір тих причин, які зложили ся на

найдеш, скажи їм, що дамо їм усю землю від Днїстра на схід і столицю Київ або Камянець, що схотять, нехай лише вертають ся до дому і не помагають Ляхам Коли се зорудуєш, можеш вернути ся і забрати собі сего козака, ще й нагородимо тебе.

Потім Микулу і козака відставили на бік, а решту, на знак султана, його вояки порубали за кілька хвилин. Микула стояв мовчки і сам собі не вірив, чи снить ся се йому, чи се правда, що він жиє. Та коли йому справдї розвязали руки, а козака відвели між Турків, він почав розглядати ся, кудиб йому іти, і вже рушив ся з місця.

— Зажди! — сказали йому.

Він заждав. Стояв здивований і дивив ся на безмірний турецький обоз, що взяляг широко і далеко поля. Турецькі намети мов снїг білїли далеко. Військо складало ся не тілько із смаглявих Турків і Татар, але й з чорних людий. Недалеко стояли чотири великі слони і кільканацять верблюдів — зьвірі — яких Микула нї коли в житю не бачив. Він ще не розглянув ся у сих дивах, коли сей старшина, що з ним перше говорив, вернув ся і дав йому кусень записаної шкіри.

— Колиб тебе хто з наших на дорозї напав, ти покажи се письмо і тебе пустять. Розумієш? А дорогу знаєш?

— Знаю. Тілько як я зайду так далеко пішки, без харчів, без збруї? — зважив ся Микула сказати.

— Се правда — відповів старшина і приказав щось по турецьки.

Привели йому коня, принесли харчі і шаблю. Микула сїв на коня.

— Проведїть його! А ти їдь на схід, туди, як до Днїстра, там стрінеш козаків.

Кількох яничар скочило на конї і почали вести Микулу через обоз у поле. Щось говорили до нього, але він їх не розумів і тілько здвигав плечима. Їхав мовчки і розглядав ся по турецькім обозї, котрому, здавало ся, не було кінця. Сотки тисячів людий і коний, цїлі стада навючених верблюдів і мулів, несчислена сила турецьких гарб на двох колесах, величезні пушки запряжені в кілька пар волів; коло обозу в поли незміренні череди волів, баранів і овець — усе те просто прибивало Микулу своєю безлїчю. Цїлий сей обоз був готовий іти дальше в дорогу; ждав лише на приказ.

Яничари провели Микулу на край обозу і там його покинули. Побачивши перед собою чистий степ, Микула потис коня і поїхав так скоро, мовби втїкав перед погонею. І тілько тодї пустив коня вільно, коли вже довкола себе не бачив живої душі. Однак ще й тепер здавало ся йому, що ось зараз покличуть його під катівський меч, і він розглядав ся боязко, не довіряючи собі.

Пізно в ночи на безлюднім степу злїз із коня і, тримаючи його за поводи, впав на землю, лежав так довгу хвилину і все зітхав: »Боже! Боже! Чи я справдї жию, чи то сон?« Потім глянув на місяць і став молити ся, бити поклони та згадувати чудотворного Івана Сучавського.

Помоливши ся, попас троха коня, потім усїв знову на нього. Земля на степу була як филя на водї, то піднимала ся трохи, то знову спадала; здавало ся, кінця їй не буде. Нїгде анї одної деревини, тілько трава по живіт коневи. Переїздив потоки, обминав якісь стави і дрімав на кони. Чув ся таким утомленим, що мабуть з роду таким нїколи не був, але не зважив ся злїзти і відпочити довше, хиба аж над Днїстром. І їсти не хотїло ся йому, хоч уже від кількох днїв нї разу добре не попоїв.

Але над ранком утомлений кінь не хотїв далї йти. Микула також трохи не падав з коня. Не було иншої ради; треба було спочати. Спутав коня і пустив його у степ, а сам поклав ся у корчі і заснув в однїй хвилинї.

(Дальше буде).

невдачу Росиї подає берлїньский Local-Anzeiger вістку з Петербурга про слїдчу комісию в справі Порт-Артура. Комісия буде утворена з 10 ґенералів. Офіцири, що повернули з Порт-Артура, оповідають річи прямо неможливі до увіреня про події перед розпочатєм війни і перед капітуляциєю. Офіцири передвиджували наглий атак японьскої фльоти на Порт-Артура і радили, щоби пристань ослонено сїтками безпечности, однак Алексеєв спротивив ся тому. В кріпости не було достаточних запасів амуниції. Офіцири жадали, щоби прислано єї з Петербурга, але звідтам прийшла відповідь, що більше не треба. Дальше підносять офіцири, що набої були лихого сорта, а мимо сего комісия признала їх добрими, бо походили з фабрик, які належать до царскої родини. Про сї справи пишуть тепер петербурскі дневники зовсїм отверто і на превелике диво, цензура не ставить сему жадних перешкод. Однак трохи за пізно прийшло правительство до пересьвідченя про вагу свободи слова в публичнім житю. А чи можливі булиб такі надужитя, колиб цїлій суспільности було заґварантоване право критики і контролї в парляментарних тїлах? На се відповість колись історія Росиї.

ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні кварталу просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новим передплатникам вишлемо числа з початком повісти „Ярошенко“.

Новинки.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Хриз., Дарії; римо-кат.: Гуґона. — В недїлю: руско-кат.: Йоана.; римо-кат.:

— **Популярно-наукові відчити Р. Тов-а педаґоґічного у Львові.** Дня 1. цьвітня від год. 6—7. в салї V. кл. рускої ґімназиї (»Народний Дім«) III. пов. відбуде ся відчит п. Ев. Мандичевского, професора ц. к. ґімназиї з Тернополя, про »Ґоркого і єго популярність«. Дохід призначений на приватну женьску семінарию. Видїл просить о як найчисленнїйшу участь.

— **Віче в Сколїм** скликую на день 5. н. ст. цьвітня т. є середу середопістну о год. 2. по полудни в салї маґістрату з проґрамою: 1) Реґуляция рік в стрийскім повітї. 2) Внесеня і інтерпеляциї членів. — *Др. Евгеній Олесницкий.*

— **Руска ґімназия в Станиславові** війде в житє з початком шкільного року 1905/6 яко паралелька польскої ґімназиї і буде мати в першім роцї I і II клясу.

— **З „Рускої захоронки“ у Львові.** Загальні збори »Рускої захоронки« у Львові відбудуть ся 15. цьвітня с. р. о 4. год. в кімнатї »Клюбу Русинок« із отсим порядком: 1) Відкритє зборів, 2) відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів, 3) звіт секретарки, 4) звіт касиєрки, 5) звіт контрольної комісиї, 6) вибір нового видїлу, 7) внесеня і інтерпеляциї членів. — За комітет: *О. Лучаківска, В. Коцовска.*

— **Союз жіночих руских товариств.** На довірочнім зїздї нашого жіноцтва в Станиславові в 1902. р. ухвалено зосередоточити роботу жіночих товариств у Львові. Після тої ухвали львівскі тов-а »Клюб Русинок« і »Кружок укр. дївчат« по довгих нарадах ухвалили заснувати нове жіноче товариство »Союз жіночих руских товариств«. Статут вже уложений і небавом се товариство увійде в житє. Кожде руске жіноче товариство буде мати у нїм свою заступницю, а перші загальні збори виберуть комітет редакцийний і обговорить проґраму часописи для руского жіноцтва, яку буде Союз видавати. Сей комітет віднесе ся до всїх наших писательок, щоб підпомагали видавництво своїми працями. Часопись буде посьвячена белетристиці, господарству домашному і иншим справам, а додаток буде містити моди.

— **Продовженє загальних зборів „Тов-а руских женщин“ в Станиславові** відбуде ся дня 6. цьвітня в четвер о год. 4. по полудни в льокали Інститута дївочого в Станиславові при ул. Казимирівскій ч. 54. з отсим порядком: 1) Вибір видїлу на слїдуючий рік; 2) внесеня та інтерпеляциї. Просимо усїх членів, щоби ся явили в як найбільшім числї. — За Видїл: *О. Баришева*, предсїдателька. *Ю. Ковшевичева*, секретарка.

— **Тарасове сьвято в Самборі.** Філїя Руского Тов-а педаґ. в співучасти других українсько-руских товариств в Самборі устроює в салї »Рускої Бесїди« дня 9. цьвітня с. р. концерт в честь Тараса Шевченка. Комітет упросив до співучасти звісних в широких кругах співаків і музиків, поробив заходи около старанного виконаня добірної проґрами, тож надїєсь, що П. Т. Вч. інтелїґенция Самбора, повіту і сумежних околиць враз з представителями селян численно явить ся. — *Комітет.*

— **З Золочева.** Філїя Рус. Тов-а педаґоґічного в Золочеві подає сим до загальної відомости, що дня 2. цьвітня с. р. відбудуть ся в Золочеві в комнатах »Рускої Бесїди« о год. 4. по полудни перші загальні збори філїї Рус. Тов-а педаґоґічного з слїдуючим порядком дневним: 1) Звіт комітету з єго дїяльности, 2) вибір видїлу, 3) внесеня і інтерпеляциї, 4) відчит п. проф. М. Галущиньского: п. з.: »Лїтература і її історія«.

— **В Долинї** відбудуть ся дня 4. цьвітня в салї повітової ради збори полїтичного товариства »Селяньска Рада«. Початок зборів о 10. год. рано.

— **Конкурс** на посаду учителя клясичної фільольоґії а рускої мови яко побічного предмету в руско-нїмецкій ґімназиї в Кіцмани розписує краєва рада шкільна в Чернівцях. Поданя можна вносити до 20. цьвітня с. р.

— **З Тов-а св. Петра.** На річ Тов-а св. Петра в місяци марцю зложили в коронах: дек. журавеньский о. Березовский 8; о. Марковский з Тернополя, п ї Марковска і проф. Терлецкий по 1; о. Коритко з Богатковець 5; дек. підгаєцкий о. Лотоцкий 28·76: о. Мриглодович з Дитковець 20; ц. к. радник двора Струміньский 10; п. Левицкий в Сущинї і радн. Яміньский по 2, а др. Добряньский і др. Заяць по 1; пар. Вишнївчика о. Токар 14; дек. яричівский о. Пачовский 8; о. Сїрко з Іщкова 8; пар. Таврова о. Дудкович 6; дек. олеський о. Вінтоняк від там. членів 100; дек. скалатский о. Герасимович від там. членів 225·52; декан зборівский о. Чумак від там. членів 33; тов-о задаткове »Народний Дім« в Жидачові 25; о. Кинасевич з Підгородя 25·34; дек. яричівский о. Пачовский від там. членів 22; пар. в Бережници о. Бордун від себе і своїх 3 церков 16; о. Малий пар. в Ясенівцях 11; пар. в Кривім о. Іванчук 8; церкви: Бережани, Великополе, Зарваниця і Богданівка ad Полоничі по 5; сотр. з Скалата о. Онуферко 5; професори рускої ґімназиї у Львові 15; о. Качмарский з Славска від членів дек. скільского 40; о. Бачиньский з Козлова 15; о. Білиньский з Зарваниці 7; о. Цурковский з Настасова 6·80; дек. ходорівский о. Кмицикевич від там. членів 111·21; інжінєр Дидиньский 2; Повітове Тов-о кредитове в Рогатинї 20; дек. підгаєцкий о. Лотоцкий від там. членів 36; пар. в Домажирі о. Рибчак від себе і 3 церков 17; дек. Бобрецкий о. Штогрин від там членів 77·86; о. Стрільбицкий з Янова к. Львова 6; о. Панасюк пар. Станиміра від себе і 2 церков 14; пар. Волцнева дек. роздільского о. Шпитко від себе і 2 церков 27; тов-о »Днїстер« 400; о. Кузик з Беска 3; Іл. Кравчук з Полонич 1; о. Ревакович з Хмілївки 7. Стан каси з кінцем марця: 2700 К. За жертви дякує і о дальші просить — *Видїл.*

— **З львівскої архіепархії.** Канонїчну інституцию одержали оо.: Михайло Гайдукевич на Шишківцї, Іван Юрків на Коростів, Петро Яцишин на Рипянку, Северин Габрусевич на Годів, Сидонїй Юлїян Левицкий на Лукавицю вижну, Гр. Павлюк на Серетець і Теод. Білевич на Побужани. — Завідательства дістали оо.: Омелян Кордуба в Олексичах, Михайло Захарчук в Сасові, Николай Стрільбицкий в Стїнцї, Ігнат Слободян в Берлогах, Василь Владичин в Стиняві вижній, Филип Свергун в Пеняках і Василь Терлецкий в Грабовій. — Презенти одержали оо.: Олександер Гутковский на Вербів, Юлїян Левицкий на Ляцке вел. і Павло Кудрик на Рогатин. — Ординариятским радником іменований п. Омелян Глинецкий, вислужений ц. к. староста у Львові.

— **З зелїзниць.** Після оголошеня у »Wiener Zeitung« роздасть ся в дорозї офертовій всякі роботи і урядженя для зелїзницї льокальної Цветтель-Мартінсберґ за винагородженєм ричалтовим. Оферти принимати буде найпізнїйше до 14. цьвітня 1905 до 12. години в полудне ц. к. Дирекция будови зелїзниць у Відни VI Gumpendorferstrasse 10, де також можна переглянути пляни і близші услівя.

— **Дрібні вісти.** В Єзуполи знищив огонь два доми вартости 1.000 К. — В Лошневі, теребовельского повіта, згоріли дві селяньскі загороди. Шкода виносить 3.000 К і була обезпечена. — В Нежухові, в стрийскім повітї, знищив огонь пять господарств, вартости поверх 6.000 К. — Постерунок жандармериї з Грушева в яворівскім повітї перенесено до Дрогомишля в тім самім повітї.

— **Переписка Адміністрациї.** На почтових переписках завтрішного числа найдуть наші ВПов. передплатники виписану залягаючу передплату по день 14. н. ст. цьвітня с. р. або зазначений день, поки сягає заплачена передплата. Просимо отже наших довжників вирівнати як найскорше залеглу належитість, бо інакше будемо приневолені застановити їм дальшу висилку ґазети і передати справу адвокатови.

Всячина.

— **Нещасна пригода артиста.** З Варшави доносять, що п. Ілярий Дилиньский, наш краян, оперовий співак, дізнав онодї тяжкого нещастя. По представленю »Гальки« п. Дилиньский обмивав лице етером і необережно зблизив ся до сьвітла. В однїй хвили етер вибухнув і спарив цїле лице артиста.

— **Пересторога перед еміґрациєю до Мексику.** Тимко Романів з Беньковець коло Рогатина, який перебуває тепер в Сполучених Державах північної Америки, оголосив письмо, в котрім розказує про таку історию: Стефан Кошут з Фраги, рогатиньского повіта, вибрав ся на зарібки по Пенсильвенії, де живуть єго краяни. В Триєстї заопікував ся ним якийсь аґент, почав єму представляти, що в Пенсильвенії нема зарібків і що найлїпше виїхати до Мексику. Обаламучений Кошут повірив аґентови, поїхав до Мексику і звідтам, з Вера Круз, написав дня 25 го лютого до Тимка Романова письмо, в котрім описав своє розпучливе положенє. »В Мексику — пише Кошут — аж кишить від Іспанцї, котрі прибули на зарібки і примирають з голоду, бо нема роботи. В найлучшім случаю можна заробити 25 крейцарів на день, а між тим сам обід коштує 50 кр. Вкінци просить Кошут Тимка Романова і других краянів, аби змилосердили ся над ним і прислали єму 60 долярів, щоби він міг вирвати ся з мексиканьскої неволї і переїхати до них. Краяни дїйсно змилосердили ся над нещасним, зібрали між собою потрібні гроші і Кошут переїхав до Вількс Беррі. На підставі тої події просить Тимко Романів, аби остерегли людий перед несовісними аґентами і перед еміґрациєю до Мексика. »А хто хоче еміґрувати до Сполучених Держав північної Америки— пише Тимко Рвманів — повинен мати точну адресу свояків або знакомих, а найлїпше порадити ся свого сьвященика«.

— **Дорога протинка.** Американьскі часописи оповідають цікаву історию поо одну протинку, вставлену непотрібно в письмі, котра коштувала правительство Сполучених Держав не менше лиш 8 мілїонів долярів. Именно при укладаню митової тарифи постановлено, що »заграничні овочеві ростини« (по анґлїйски: all foreign fruit-plants) вільні суть від оплати. Писар, що відписував тарифу, пропустив в своїй мудрости знак лученя між словами »fruit« а »plants« і написав: »all foreign fruit, plants« (всї заграничні овочі, ростини і т. д.) Похибку можна було поправити аж по роцї, коли справджувано рахунки з оплат за ріжні товари, але цїлий рік всї заграничні овочі ішли до Сполучених Держав без нїякої оплати, так що держава потерпіла страту вісьмох мілїонів долярів.

— **Не доїхав до Манджуриї.** Послїдними часами стали виринати вістки, що военною якциєю кермувати ме не сам Лєневич, але военна рада, до якої мав належати ґен. Драґоміров і ґен. Дахтуров. Та ось із Петербурга доносять до »Berl. Tagbl.«, що Дахтурова зустріла пригода, яка задуманий плян розібє. Ось Дахтуров, одержавши того тижня іменованє до Манджуриї, із таким молодечим жаром біг по сходах до військового ґенерального штабу, який має свої канцеляриї на четвертім поверсї, що разив єго серцевий удар, так що вже більше не вернув до притомности і помер. Дня 27. марця мав саме ґен. Дахтуров вибирати ся в дорогу до Манджуриї.

— **Розрухи в Конґресівцї.** Краківский Czas доносить, що в Дембицї коло Вроцлавка, так як в инших околицях Росиї, селяни застрайкували і напали на паньский двір. Коли прибуло війско, страйкарі пробували напасти на него з ножами. Тодї війско застрілило много селян, а ще більше було ранених. — З Варшави доносить Czas, що директори тамошних середних шкіл зійшли ся онодї на нараду і ухвалили, щоби школи дальше остали замкнені.

— **Дикі пастухи.** На інавґурацию президента Рузвельта приїхали до Вашінґтону також пастухи худоби так звані »кавбої« з західних станів Спол. Держав. Свою присутність в містї они обявляли витєм Індиян, мявканєм, бреханєм пса і т. д., коли в двох великих автомобілях їздили по улицях Вашінґтону. Незвичайно гордими були »кавбої«, коли гостив їх у себе президент Рузвельт. Коли вертали з »Білого Дому« до своїх кватир, дали докази свого знаня в киданю лассом. На велику втїху цікавої публики, що зібрала ся коло них великими товпами недалеко »Білого Дому«, зловили на лассо двох полїциянтів і тягнули їх кусень дороги за собою. Полїциянти тїшили ся, а радість публики не мала краю.—На другий день по інавґурациї президента можна було оглядати в ріжних театрах Нового Йорку кінематоґрафічні образки з інавґурацийного дня в Вашінґтонї. Представляють они 14 характеристичних сцен з того сьвята, а їх показанє забирає пів години часу. Се справдї американьский посиіх.

Відкопи з римских часів у Відни. Недавно удало ся в нинїшнім Відни відкопати слїди колишної Віндобони, а именно при будовах між улицями Bogner- і Naglerstrasse відкопано частину муру, що окружав колись римску Віндобону, з останками вежі оборонної. Нинїшний »Graben« хоть не є ровом, носить свою назву цїлком справедливо, бо після послїдних розколів пере-

конано ся, що він є засипаним ровом (fossa) римским, що йшов попід мури кріпосні Віндобони. В сім рові найдено богато начинь, цегол і т. п., що пояснює ся тим, що коли римский табор замінив ся з часом на місто, то »fossa« стала ся місцем, де скидувано ріжні річи, які в дома були вже непотрібні, отже цегла, побите начинє і т. д.

— **Посьвяченє сімпльоньского тунелю** відбуде ся дня 2. цьвітня. Того дня о $9^1/_2$ год рано епископ з Сіттен і представителї швайцарских властий війдуть до тунелю зі швайцарскої сторони, а епископ з Новари з заступниками італїйских властий війде до тунелю з італїйскої сторони. До стрічі обох процесийних походів прийде в серединї тунелю, де відбуде ся торжество посьвяченя тунелю. Опісля всї учасники посьвяченя поїдуть на обід до Ізелє, де будуть роздавати ся памяткові медалї. Отворенє зелїзничого руху через сімпльоньский тунель припаде мабуть на серпень с. р.

Телєґрами

з дня 31. марця.

Рим. Вчера приняв Сьв. Отець австрийских путників під проводом епископа з Ст. Пельтен.

Берлїн. Парлямент приняв в третім читаню цїлий буджет.

Рим. Італїйске правительство по Великодних сьвятах зажадає кредиту в квотї 70 міл. лїр на укріпленє північно-східної границї Італїї.

Париж. Leibre Parole доносить, що у многих нечинних офіцирів протирепублїканьских заряджено домашні ревізиї і сконфісковано документи, які їх сильно компромітують.

Липск. Leipz. Neuste Nachrichten доносять з Петербурга, що фортифікациї Владивостока викінчують тепер з незвичайним поспіхом. Не стає лише гармат нового калїбру, бо зелїзниця занята перевозом війска і живности не змогла доставити їх до Владивостока.

Льондон. З Петербурга донесено, що там кружляла вчера чутка про самоубійчий намір царя, в чім перешкодила єму цариця-вдова. Она мала війти саме в тій хвили до кімнати царя, коли він прикладав собі револьвер до грудий і не допустила до виконаня самоубійства. Потвердженя сеї вісти нема.

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.

від 16. до 1. цьвітня 1905.

Нова сензацийна проґрама.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год вечером, Що пятницї **High-Life** представленє. Білєти вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білєтом на фотелї, льожі і I рядні крісла можна їхати даром на представленє омнїбусами Кольосею, які ждуть коло Віденьскої каварнї.

Важне на великий піст.

В товаристві св. Ап. Павла можна купити отсї книжки: Духовна лѣкарня. Цїна 20 с. — Хощу, очисти ся! Цїна 20 с. — Наука о Найсв. М. Евхаристіи. Ц. 20 с. — Оставите дѣтей приходити ко мнѣ. Ц. 20 с. — Слава Непорочної Діви. Ц. 20 с.—Богословскій Вѣстникъ, річник 1900 і 1901 по 2 К 40 с і перший випуск з р. 1903 по 30 с.

Адресувати: о. Яросл. Левицкий, пл. св. Юра 5. Також можна сї книжки дістати в книгарни ім. Шевченка ул. Трибунальска 1. (5—10).

Пошукую женщини в середнім віцї до веденя ґаздівства на селї. Зголошеня приймає п. Збоїньска у Львові, ул. Длуґоша 17. (2—5)

Товариство взаїмного кредиту

„Днїстер"

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

приймає **вкладки** до опроцентованя на 4 прц. і оплачує за вкладчиків податок рентовий; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадницї почтової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жаданє звертає ся вкладку кождого часу, навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ удїляє »Днїстер« своїм членам на 6 прц. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 лїт; при 30 ратах $^1/_2$-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотеки або доброї поруки.

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до »Днїстра«.

Членами можуть бути тілько члени обезпечені в »Днїстрі«.

Чистий зиск розділяє ся межи членів яко дивіденду від удїлів і на добродїйні цїли. — Дотепер удїлив »Днїстер« на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Товар. кредитов. „Днїстер" 31/12 1904.

Вкладки:	1,783.673 К.
Удїли членів:	133.117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26 576 К.
Позички удїлені:	1,616.402 К.
Цїнні папери:	123.627 К.
Льокациї:	169 456 К.
На рах. біжучім:	81.968 К.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозити сховкові
(Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно і дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділї депозитовім.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
5·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від $^1/_7$—$^{31}/_8$), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию $^1/_6$—$^{30}/_9$ вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе ($^1/_5$—$^{30}/_9$ вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	6·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·20	з Яворова	9·25	до Самбора, Хирова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	10·35	до Тернополя, Потутор
10·02	з Стрия, Борислава	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселицї
10·20	з Ряшева, Любачева	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижницї, Керезмезе
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кіцманя, Новоселицї (через Жучку, Вижницї	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від $^{15}/_6$—$^{30}/_9$ вкл.), Сколього ($^1/_5$—$^{30}/_9$ вкл.), Ходорова, Калуша
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї ($^{15}/_6$—$^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$—$^{30}/_9$)	3·40	до Самбора, Хирова
4·45	з Яворова	5·48	до Яворова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·55	до Коломиї, Жидачева
5·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинцїв	6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·50	з Іцкан, Жидачова, Новоселицї і Сучави	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачеве з $^1/_5$—$^{30}/_9$) Гусятина, Керезмезе, Калуша,	10·05	до Перемишля ($^1/_5$—$^{30}/_9$ вкл.), Хирова, Н. Загіря
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець. Грималова Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	11·05	до Стрия
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	12·45	посп. до Кракова, Відня. Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
3·25	з Тернополя, Брок великих, Грималова	2·51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від $^1/_5$—$^{30}/_9$), Сучави, Кіцманя
	ка дворець „Підзамче"	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів		**з двірця „Підзамче"**
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	6·13	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	0·52	до Тернополя, Потутор
		2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	1·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·42, 7·30 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·03 пополудни, 7·54 і 8·59 вечером, (до 11/9 вкл.)
з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·0 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята.
зі Щирця 9·31 вечер (16 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).
з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять з головного двірця:

до Брухович 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудн., 1.05, 3·15 і 5·05 попол., 7·05 і 8·01 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).
до Янова 6·30 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.
до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).
до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·53 рано обведено рамками. — В місті продає білєти звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9. від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснень в справах зелїзничих, продає білєти всякого рода і розклады їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9 рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию: **Лев Лопатиньский.**

З друкарнї В. А. Шийковского.